EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

10. jaanuar 2006 *

Kohtuasjas C-178/03,

mille esemeks on 24. aprillil 2003 EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: G. zur Hausen, L. Ström van Lier ja E. Righini, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: C. Pennera ja M. Moore, hiljem M. Moore ja K. Bradley, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

ja

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: B. Hoff-Nielsen ja M. Sims-Robertson, hiljem: M. Sims-Robertson ja K. Michoel,

kostjad,

keda toetasid:

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues, F. Alabrune ja E. Puisais, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

Soome Vabariik, esindaja: T. Pynnä, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindaja: R. Caudwell, keda abistas *barrister* A. Dashwood, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans (ettekandja) ning kohtunikud J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris ja J. Klučka,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 7. aprilli 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 26. mai 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Ühenduste Komisjon taotleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. jaanuari 2003. aasta määruse (EÜ) nr 304/2003 ohtlike kemikaalide ekspordi ja impordi kohta (EÜT L 63, lk 1; ELT eriväljaanne 11/46, lk 65; edaspidi „vaidlustatud määrus") tühistamist, kuna see tugineb EÜ artikli 175 lõikele 1, mitte EÜ artiklile 133.

2 Vaidlust ei ole selle üle, et komisjon kasutas viimati nimetatud artiklit 24. jaanuaril 2002 esitatud ohtlike kemikaalide eksporti ja importi käsitleva nõukogu määruse ettepanekus (EÜT C 126 E, lk 291). Euroopa Liidu Nõukogu otsustas pärast EÜ artikli 133 alusel vabatahtlikkuse alusel Euroopa Parlamendiga konsulteerimist ühehäälselt ettepanekut mitte toetada ning asendada EÜ artikkel 133 EÜ artikli 175 lõikega 1, mis on parlamendi ja nõukogu poolt kooskõlas EÜ artiklis 251 ette nähtud menetlusega vastu võetud vaidlustatud määruse ainus õiguslik alus.

Õiguslik raamistik

3 Vaidlustatud määruse preambuli neljast esimesest põhjendusest nähtub, et määrusel on kaks eesmärki. Ühelt poolt on määruse eesmärk rakendada Rotterdami konventsiooni eeskirju (Rotterdami konventsioon teatavate ohtlike kemikaalide ja pestitsiidide rahvusvahelises kaubanduses rakendatava eelnevalt teatatud nõusoleku protseduuri rakendamise kohta; edaspidi „konventsioon") — millele Euroopa Ühendus kirjutas alla 11. septembril 1998 ning mis kiideti tema nimel heaks nõukogu 19. detsembri 2002. aasta otsusega 2003/106/EÜ (ELT 2003, L 63, lk 27; ELT eriväljaanne 11/46, lk 91) —, nõrgendamata nõukogu 23. juuli 1992. aasta määrusega (EMÜ) nr 2455/92 teatavate ohtlike kemikaalide ekspordi ja impordi kohta (EÜT L 251, lk 13) — mis vaidlustatud määrusega kehtetuks tunnistatakse ja asendatakse — ette nähtud importivate riikide keskkonna ja elanikkonna kaitstuse taset. Teiselt poolt on selle eesmärk minna teatud küsimustes konventsiooni sätetest kaugemale — mis on sõnaselgelt mainitud määruse 4. põhjenduses —, mis antud juhul tähendab konventsiooni artikli 15 lõikes 4 konventsiooniosalistele ette nähtud võimalust võtta teatud juhtudel inimeste tervise ja keskkonna paremaks kaitseks rangemaid meetmeid kui konventsioonis sätestatud.

4 Eeltoodut arvestades näeb vaidlustatud määruse artikli 1 lõige 1 ette:

„Käesoleva määruse eesmärgid on:

a) rakendada [...] konventsiooni [...];

b) toetada ühist vastutust ja koostööd seoses ohtlike kemikaalide rahvusvahelise liikumisega, et kaitsta võimaliku kahju eest inimeste tervist ja keskkonda;

c) aidata kaasa kemikaalide keskkonnaohutule kasutamisele.

Need eesmärgid saavutatakse, hõlbustades kõnealuseid kemikaale käsitleva teabe vahetamist, sätestades ühenduses nende importi ja eksporti käsitlevate otsuste tegemise korra ja edastades otsuseid osalistele ja vajaduse korral teistele riikidele."

5 Määruse artikli 1 lõikest 2 tuleneb, et lisaks on määruse eesmärk „tagada, et nõukogu 27. juuni 1967. aasta direktiivi 67/548/EMÜ (ohtlike ainete klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist käsitlevate õigusnormide ühtlustamise kohta) [muudetuna] ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. mai 1999. aasta direktiivi 1999/45/EÜ (ohtlike valmististe klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist käsitlevate liikmesriikide õigusnormide ühtlustamise kohta) [muudetuna] sätteid,

mis käsitlevad inimesele või keskkonnale ohtlike kemikaalide klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist seoses Euroopa Ühenduse turule viimisega, kohaldatakse kõikide kõnealuste kemikaalide suhtes ka siis, kui neid eksporditakse liikmesriikidest teistesse osalisriikidesse või muudesse riikidesse, välja arvatud juhtudel, kui kõnealused sätted läheksid vastuollu osaliste või muude riikide erinõuetega".

6 Vastavalt määruse artikli 2 lõikele 1, mis käsitleb määruse rakendusala:

„a) teatavate ohtlike kemikaalide suhtes, mille kohta Rotterdami konventsiooni alusel kehtib eelnevalt teatatud nõusoleku (PIC) [edaspidi „PIC-protseduur"] protseduuri nõue;

b) teatavate ohtlike kemikaalide suhtes, mille kasutamine on ühenduses või liikmesriigis keelatud või rangelt piiratud, ja

c) kõikide eksporditavate kemikaalide klassifitseerimise, pakendamise ja tähistamise suhtes."

7 Nende mõistete täpne määratlus on esitatud vaidlustatud määruse artiklis 3, milles ära toodud definitsioonid kattuvad suures osas konventsiooni artiklis 2 esitatud määratlustega. See kehtib eelkõige selliste mõistete suhtes nagu „kemikaalid", „keelustatud" või „rangelt piiratud käitlemisega", mis puudutavad kemikaale, mille

„igasugune" või „peaaegu igasugune" kasutamine on inimeste tervise või keskkonna kaitseks ühenduse või liikmesriigi lõpliku regulatiivmeetmega keelustatud. See kehtib ka „eriti ohtlik[u] pestitsiidivorm[i]" kohta, mille all mõeldakse „kahjuritõrjeks ettenähtud kemikaal[i], mis nõuetekohasel kasutamisel põhjustab pärast ühe- või mitmekordset kokkupuudet tõsiseid tagajärgi tervisele või keskkonnale" (artikli 3 punktid 9–11 ja 15). Artikli 3 punktis 14 on PIC-protseduur määratletud kui „konventsiooniga kehtestatud eelnevalt teatatud nõusoleku protseduur".

8 Vaidlustatud määruse artiklis 5 on määratletud ühenduse konventsioonis osalemise viisid, kusjuures esimeses lõigus on öeldud, et „osalemise eest vastutavad ühiselt komisjon ja liikmesriigid, eriti tehnilise abi, teabevahetuse, vaidluste lahendamise, samuti allorganite töös ja hääletamises osalemise osas". Artikli 5 teisest lõigust tuleneb, et PIC-protseduuri ja eksporditeatistega seotud haldusülesandeid täidab komisjon, kes tegutseb kõiki liikmesriikide määratud ametiasutusi esindava ühise määratud asutusena, tehes liikmesriikide määratud ametiasutustega tihedat koostööd. Sellega seonduvalt saadab komisjon konventsiooniosalistele ning teistele riikidele ühenduse eksporditeatised kooskõlas vaidlustatud määruse artikliga 7 ning edastab või võtab vastu konventsiooniga ette nähtud lõpliku regulatiivmeetmega seonduva teabe ja teatised. Määruse artikli 5 kolmanda lõigu viimase lause kohaselt on komisjon see, kes edastab konventsiooniga loodud sekretariaadile „[v]astavalt artiklile 12 [...] ühenduse otsused selliste kemikaalide impordi kohta, mille puhul kehtib PIC-protseduuri nõue".

9 Vaidlustatud määruse artikli 6 lõigetest 1 ja 2 tuleneb, et määruse kohaldamisalasse kuuluvad kemikaalid on loetletud määruse I lisas ning nende suhtes kehtiv kord sõltub sellest, millisesse lisa ossa need kuuluvad, kusjuures teatud kemikaalid võivad kuuluda ühel ajal mitmesse ossa ning seega kohaldatakse nende suhtes mitut protseduuri. Sama artikli lõike 2 alusel tuleb lisa 1. osas loetletud kemikaalide korral

esitada vaidlustatud määruse III lisas sätestatud teavet sisaldavad eksporditeatised, kusjuures see teave puudutab eelkõige aine või valmistise tunnusandmeid, selle füüsikalis-keemilisi, toksikoloogilisi ja ökotoksikoloogilisi omadusi ning teavet ettevaatusabinõude kohta. Määruse I lisa 2. osas loetletud kemikaalide suhtes, mis kujutavad endast erilist ohtu inimeste tervisele ja keskkonnale, ei kohaldata mitte üksnes vaidlustatud määruse artiklis 7 ette nähtud eksporditeatiste protseduuri, vaid need vastavad ka tingimustele, mis nõuavad määruse artiklis 10 ette nähtud PIC-teatamist. I lisa 3. osa kemikaalide loetelu kattub üldjoontes konventsiooni III lisas toodud loeteluga ning seega on PIC-protseduur nende suhtes kohaldatav. Viimati nimetatud kemikaalide impordi ja ekspordiga seotud kohustusi on üksikasjalikult kirjeldatud vaidlustatud määruse artiklites 12 ja 13.

10 Vaidlustatud määruse artikkel 7, mis — nagu käesoleva otsuse eelmises punktis öeldud — käsitleb eksporditeatiste protseduuri, näeb sisuliselt ette, et kui eksportija soovib määruse I lisa 1. osas nimetatud kemikaali eksportida ühendusest mõnda konventsiooni osalisriiki või muusse riiki, peab ta sellest teatama asukohajärgse liikmesriigi määratud ametiasutusele. Pärast seda, kui määratud ametiasutus on kontrollinud teabe vastavust määruse III lisa sätetele, edastab ametiasutus eksportijalt saadud teatise viivitamata komisjonile, kes võtab esiteks kõik vajalikud meetmed, et tagada, et importiva osalise või muu riigi pädevad asutused saavad teatise kätte enne kemikaali eksporti, ning teiseks registreerib teatise avalikkusele kättesaadavas andmebaasis.

11 Vaidlustatud määruse artikli 7 lõikes 3 on täpsustatud, et eksportija peab esitama uue eksporditeatise juhul, kui eksport toimub pärast muudatuste tegemist kõnesolevate ainete turustamist, kasutamist või märgistamist käsitlevatesse ühenduse õigusaktidesse, või iga kord, kui kõnesoleva valmistise koostist on teisendatud nii palju, et valmistise märgistust on muudetud. Sellegipoolest tuleneb sama

artikli lõikest 4, et eespool kirjeldatud teatamisprotseduurist võib täielikult või osaliselt loobuda, „[k]ui kemikaali eksport on seotud hädaolukorraga, milles iga viivitus võib ohustada importiva osalise või [...] riigi elanike tervist või keskkonda".

12 Vaidlustatud määruse artikli 7 lõike 5 kohaselt lõpevad eksporditeatiste protseduuriga seotud kohustused muu hulgas juhul, kui kemikaali suhtes on hakanud kehtima PIC-protseduuri nõue ja kui konventsiooniosaline riik, kuhu kaubad imporditakse, on konventsiooni artikli 10 lõike 2 kohaselt sekretariaadile vastanud, kas kemikaali importimisega nõustutakse või mitte, ja juhul, kui komisjon on saanud sekretariaadilt kõnealuse teabe ja edastanud selle liikmesriikidele. Lõike 5 teises lõigus on öeldud, et seda reeglit ei kohaldata, „kui konventsiooni osaline importiv riik selgesõnaliselt [...] nõuab eksportivatelt riikidelt ekspordist teatamise jätkamist".

13 Vaidlustatud määruse artiklis 7 sätestatud kohustustega sarnased kohustused on ette nähtud ka määruse artiklis 8, mis puudutab konventsiooniosalise või muu riigi poolt keelustatud või rangelt piiratud käitlemisega kemikaali importimist ühendusse, samas kui määruse artiklis 9 kutsutakse määruse I lisas loetletud kemikaali importijaid ja eksportijaid üles teatama asukohajärgse liikmesriigi määratud ametiasutusele eelmise aasta jooksul igasse osalisriiki või muusse riiki imporditud või eksporditud kemikaalikogused. Selle teabe alusel esitavad liikmesriigid komisjonile igal aastal kokkuvõtlikud andmed, mille alusel koostab komisjon kogu ühendust käsitleva kokkuvõtte ja teeb teabe, mis ei ole konfidentsiaalne, avalikkusele kättesaadavaks.

14 Vaidlustatud määruse artikli 10 lõigetes 1 ja 2 on ette nähtud, et komisjon teatab sekretariaadile PIC-teatamise tingimustele vastavatest kemikaalidest ning teatab sekretariaadile ka uutest kemikaalidest, mis vastavad PIC-teatamise tingimustele ja

lisatakse I lisa 2. ossa. Nimetatud kirjalik teatis esitatakse võimalikult kiiresti pärast seda, kui on vastu võetud ühenduse asjakohane lõplik regulatiivmeede kemikaali keelustamiseks või selle kasutamise rangeks piiramiseks, mis sisaldab kogu asjakohast teavet vastavalt II lisale, eelkõige mis puudutab kemikaali füüsikalis-keemilisi, toksikoloogilisi ja ökotoksikoloogilisi omadusi ning inimeste tervist ja keskkonda mõjutavaid ohte ja riske.

15 Vaidlustatud määruse artikli 10 lõike 6 kohaselt edastab komisjon viivitamatult liikmesriikidele sekretariaadilt saabunud teabe, mis käsitleb kemikaale, mille kasutamise teised osalised on keelustanud või rangelt piiranud, ning hindab „tihedas koostöös liikmesriikidega vajadust võtta ühenduse tasandil meetmeid, et ennetada ühenduses vastuvõetamatut ohtu inimeste tervisele ja keskkonnale".

16 Nagu käesoleva otsuse punktis 9 märgitud, käsitletakse vaidlustatud määruse artiklites 12 ja 13 täpsemalt kemikaale, mille suhtes kehtib PIC-protseduuri nõue ja mis on loetletud määruse I lisa 3. osas. Analoogselt artiklitega 10 ja 11 sätestatakse neis muud kohustused lisaks vastavalt kas kemikaalide impordist või ekspordist teatamise nõudele.

17 Vaidlustatud määruse artikli 12 lõikes 1 on keelustatud või rangelt piiratud käitlemisega kemikaalide impordi osas ette nähtud, et komisjon edastab liikmesriikidele viivitamata sekretariaadilt saadud otsustamise juhenddokumendid, mis puudutavad uue kemikaali kandmist konventsiooni III lisa nimekirja. Komisjon teeb asjaomase kemikaali edaspidist ühendusse importimist käsitleva impordiotsuse ühenduse nimel antud lõpliku või ajutise impordivastuse vormis ning „vastavalt

kehtivatele ühenduse õigusaktidele". Sama artikli lõigete 1 ja 4 kohaselt teatab komisjon otsusest, mis võib kujutada endast kas impordiluba või -keeldu ja millele võidakse lisada tingimusi, koos otsuse aluseks võetud õigus- või haldussätete selgitusega sekretariaadile.

18 Vaidlustatud määruse artikli 12 lõikes 2 on juhuks, kui kemikaali kasutamine on ühe või mitme liikmesriigi õigusaktidega keelatud või rangelt piiratud, ette nähtud komisjoni kohustus võtta seda arvesse asjaomase liikmesriigi või asjaomaste liikmesriikide kirjaliku taotluse korral impordiotsuse tegemisel, samas kui analoogselt määruse artikli 10 lõikega 6 näeb artikli 12 lõige 6 ette komisjoni kohustuse hinnata „koostöös liikmesriikidega vajadust kavandada ühenduse meetmeid, et vältida vastuvõetamatuid ohte inimeste tervisele või ühenduse keskkonnale, arvestades otsustamise juhenddokumendis sisalduvat teavet".

19 Vaidlustatud määruse artiklis 13, milles käsitletakse keelustatud või rangelt piiratud käitlemisega kemikaalide eksporti, on ette nähtud eeskirjad, mille eesmärk on tagada konventsiooniosaliste ja muude riikide poolt nende territooriumile imporditavate kemikaalide suhtes tehtud otsuste täitmine. Selles nähakse ette komisjoni kohustus edastada liikmesriikidele ja Euroopa tööstusühendustele viivitamata kas ringkirjadena või muul viisil sekretariaadilt saadud teave, mis käsitleb kemikaale, mille kohta kehtib PIC-protseduuri nõue, ja importivate osaliste poolt nende kemikaalide importingimuste kohta tehtud otsused (artikli 13 lõige 1) ning liikmesriikide kohustus teha komisjoni edastatud vastused teatavaks oma pädevusalas olevatele asjaosalistele (artikli 13 lõige 3). Artikli 13 lõikes 4 on täpsustatud, et eksportijad peavad täitma iga impordivastuse otsuseid „hiljemalt kuus kuud pärast seda, kui sekretariaat on komisjoni kõnealusest otsusest [...] esmakordselt teavitanud".

20 Sama artikli lõike 6 kohaselt:

„I lisa 2. ja 3. osas loetletud kemikaale ei tohi eksportida, välja arvatud juhul, kui:

a) eksportija on taotlenud asukohariigi määratud ametiasutuse ja importiva osalise määratud ametiasutuse kaudu või muu importiva riigi asjakohase asutuse kaudu importimiseks nõusolekut ja saanud selgesõnalise nõusoleku; või

b) I lisa 3. osas loetletud kemikaalide puhul tõendab sekretariaadi poolt vastavalt lõikele 1 saadetud viimane ringkiri, et importiv osaline on andnud importimiseks nõusoleku."

21 Samamoodi näeb artikli 13 lõige 7 ette:

„Ühtegi kemikaali ei tohi eksportida hiljem kui kuus kuud enne aegumiskuupäeva, kui aegumiskuupäev on olemas või seda saab tuletada tootmiskuupäevast, välja arvatud juhul, kui kemikaali omadused muudavad selle võimatuks. Eksportijad peavad eriti pestitsiidide puhul tagama mahutite optimaalse suuruse ja pakendamise, et vältida ülemääraste varude tekkimist."

22 Artikli 13 lõikes 8 on sätestatud:

„Pestitsiidide eksportimisel peavad eksportijad tagama, et märgistus sisaldab täpset teavet säilitustingimuste ja säilivuse kohta importiva osalise või muu riigi kliimatingimustes. Lisaks tagavad nad, et eksporditavad pestitsiidid vastavad ühenduse õigusnormides nõutavale puhtuseastmele."

23 Vaidlustatud määruse artiklis 14 käsitletakse tooteartikleid, mis sisaldavad kemikaale, mis kuuluvad määruse I lisa 2. või 3. ossa — artikli 14 lõike 1 kohaselt kohaldatakse nende suhtes artiklis 7 ette nähtud ekspordist teatamise kohustust —, ning kemikaale, mis on inimeste tervisele ja keskkonnale eriti ohtlikud — mille import on artikli 14 lõike 2 kohaselt täielikult keelatud. Määruse artiklid 15 ja 16 puudutavad vastavalt transiitvedude kohta käivat teavet ja eksporditavatele kemikaalidele lisatavat teavet. Viimati nimetatu suhtes kehtivad asjakohaste ühenduse õigusaktidega kehtestatud pakendamis- ja märgistusnõuded ning kohustus märkida etiketile kemikaalide aegumis- ja tootmiskuupäevad (artikli 16 lõiked 1 ja 2). Artikli 16 lõikes 3 on ette nähtud, et eksportija saadab igale artikli lõikes 1 osutatud toodete importijale ohutuskaardi, mis on kooskõlas komisjoni 5. märtsi 1991. aasta direktiiviga 91/155/EMÜ, millega määratletakse ja sätestatakse ohtlikke valmistisi käsitleva eriteabe süsteemi üksikasjalik kord direktiivi 88/379/EMÜ artikli 10 rakendamiseks (EÜT L 76, lk 35; ELT eriväljaanne 13/10, lk 233).

24 Vaidlustatud määruse viimastes artiklites käsitletakse vastavalt liikmesriikide ametiasutuste kohustusi seoses impordi ja ekspordi kontrollimisega (artikkel 17), liikmesriikide poolt määruse sätete rikkumise korral kohaldatavate sanktsioonide kindlaksmääramist, mis peavad olema „tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad" (artikkel 18), liikmesriikide kohustust edastada komisjonile teavet määruses

sätestatud protseduuride toimimise kohta ja komisjoni kohustust aruande koostamise kohta (artikkel 21), vaidlustatud määruse lisade ajakohastamist „ühenduse õigusaktide ja konventsiooniga seotud muutuste põhjal" (artikkel 22) ja komisjoni kohustust koostada tehnilised juhised määruse igapäevase rakendamise hõlbustamiseks (artikkel 23). Määruse artiklid 19 ja 20 käsitlevad vajalikku teabevahetust ja tehnilist abi, eelkõige arenguriikide ja üleminekujärgus majandusega riikide heaks, kasutades konventsiooni artiklitele 14 ja 16 ligilähedast sõnastust.

Poolte nõuded

25 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud määrus;

— märkida, et määrust tuleb kohaldada seni, kuni nõukogu on vastu võtnud uue määruse, ja

— mõista kohtukulud välja parlamendilt ja nõukogult.

26 Parlament ja nõukogu paluvad Euroopa Kohtul jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata ning mõista kohtukulud välja hagejalt.

27 Euroopa Kohtu presidendi 15. septembri 2003. aasta määrusega otsustati Prantsuse Vabariigi, Soome Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi menetlusse astumine parlamendi ja nõukogu nõuete toetamiseks.

Hagi

Poolte argumendid

28 Komisjon esitab oma hagi toetuseks ühe väite, mis tuleneb EÜ asutamislepingu rikkumisest ning seondub vale õigusliku aluse valikuga. Kuna vaidlustatud määrus on instrument, mille eesmärk on reguleerida teatud ohtlike kemikaalide rahvusvahelist kaubandust, peaks see kuuluma ühise kaubanduspoliitika, mitte ühenduse keskkonnapoliitika valdkonda. Seega oleks see tulnud vastu võtta nõukogu määrusena, mis põhineb EÜ artiklil 133, mitte parlamendi ja nõukogu määrusena, mis põhineb EÜ artikli 175 lõikel 1. Komisjon leiab, et see järeldub nii vaidlustatud määruse preambulist, kus on ära toodud määrusega silmas peetud eesmärgid, kui ka määruse sisu analüüsist.

29 Komisjon väidab määruse eesmärkidega seonduvalt esiteks seda, et need saab tuletada juba määruse pealkirjast, kuna selles on nimetatud ohtlike kemikaalide „ekspor[t]i" ja „impor[t]i". Nende mõistete kasutamine ning määruse kolmandas põhjenduses väljendatud tahe rakendada konventsiooni ilma mitte mingil moel nõrgendamata ohtlike kemikaalide ekspordi ja impordi suhtes kehtivate ühenduse

õigusnormide mõju, näitavad selgelt määruse domineerivalt kaubanduslikku iseloomu, ning et selle eesmärk on reguleerida ühenduse ja kolmandate riikide vahelist kauplemist nimetatud kaupadega.

30 Vaidlustatud määruse artikkel 1, milles on sätestatud määruse eesmärgid, viitab otseselt nimetatud problemaatikale, kuna artikli 1 lõike 1 punktis a on määruse eesmärgina esile toodud „rakendada Rotterdami konventsiooni". Komisjon on seisukohal, et see konventsioon kuulub ühise kaubanduspoliitika valdkonda, kuna selles käsitletakse teatavate ohtlike kemikaalide ja pestitsiidide rahvusvahelises kaubanduses rakendatavat eelnevalt teatatud nõusoleku protseduuri. Määruse artikli 1 lõike 1 punktides b ja c nimetatud eesmärgid kordavad konventsiooni artiklis 1 sätestatud eesmärke.

31 Ka vaidlustatud määruse artikli 1 lõige 2 kuulub samasse kaubanduslikku konteksti, kuna see kutsub ühendust üles tagama, et ohtlike ainete klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist käsitlevaid ühenduse õigusnorme, mida kohaldatakse seoses nende ainete Euroopa Ühenduse turule viimisega, kohaldataks kõnealuste kemikaalide suhtes ka siis, kui neid eksporditakse liikmesriikidest teistesse osalisriikidesse või muudesse riikidesse. Seega on nende ainetega kauplemine kolmandate riikidega üks vaidlustatud määruse keskseid eesmärke.

32 Komisjon leiab, et ka vaidlustatud määruse sisu analüüs kinnitab, et määrus on eelkõige kaubandusliku iseloomuga instrument. Komisjon viitab määruse artiklitele 6–16, milles on sätestatud ohtlike kemikaalide ekspordi ja impordi suhtes kohaldatavad eeskirjad ning mis tema arvates on kõnealuses määruses keskse tähendusega, ning samuti määruse artiklile 3, mille punktides 16 ja 17 on

määratletud mõisted „eksport" ja „import", viidates seejuures ühenduses kohaldatavatele tolliprotseduuridele. Komisjon on seisukohal, et selline viitamine tähendab just nimelt seda, et käesolevas asjas kõne all olevate toodete liikumine on samastatav nendega kauplemisega ning seega kohaldatakse selle suhtes samasuguseid eeskirju.

33 Komisjon märgib, et vaidlusaluse määrusega hõlmatud kemikaalide klassifitseerimist, märgistamist, kasutamist ning turustamist reguleerivad ühenduse õiguses direktiivid, mis kõik ühe erandiga põhinevad EÜ artiklil 95 või EMÜ asutamislepingu artiklil 100 (muudetuna EÜ asutamislepingu artikkel 100, omakorda nüüd EÜ artikkel 94) või EÜ asutamislepingu artiklil 100 A (muudetuna EÜ artikkel 95). Seega peaksid liikmesriigid, kes soovivad keelustada kemikaali, mida ei ole ühenduse ühtlustamismeetmes nimetatud, või selle kasutamist rangelt piirata, sellise keelustamise või piirangu õigustamiseks tuginema EÜ artiklile 30 või taotlema erandi lubamist vastavalt EÜ artikli 95 lõikele 4 või 5. Kuna liikmesriigid ei saa ilma, et neil oleks lubatud sellist erandit kasutada, kohaldada ühenduses teistsuguseid siseriiklikke eeskirju, ei saa lubada neil liikmesriikidel kohaldada teistsuguseid eeskirju ohtlike kemikaalide impordi ja eksporid suhtes. Nimetatud toodetega toimuv kaubavahetus kolmandate riikidega peab ilmtingimata olema reguleeritud ühtselt, vältimaks ühendusesisese kaubavahetuse võimalikku kahjustamist. Seega on EÜ artikkel 133 vaidlustatud määruse õigusliku alusena asjakohane.

34 Viidates Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale, mille kohaselt tuleb ühist kaubanduspoliitikat tõlgendada laiendavalt, väljendab komisjon rahulolematust, et vaidlustatud määruse kohaldamisala on laienenud toodetele, mida komisjoni algne ettepanek ei hõlmanud, st ühes või mitmes liikmesriigis keelustatud või rangelt piiratud käitlemisega ohtlikele kemikaalidele. See muudatus, nagu ka vaidlustatud määruse artikli 5 esimeses lõigus toodud täpsustus, mille kohaselt ühenduse osalemise eest konventsioonis mõnedes selle artikliga osundatud küsimustes

„vastutavad ühiselt komisjon ja liikmesriigid", on selgelt vastuolus ühenduse tasandil toimuva ühtlustamisega, kuna tundub, et selliste siseriiklike keeldude ja piirangute olemasolu peetakse enesestmõistetavaks, ning üksnes vaidlustatud määruse artikli 10 lõige 7 viitab vajadusele järgida ühenduse õigusnorme.

35 Seevastu kostjad leiavad, et määruse artikli 5 esimeses lõigus toodud täpsustuse eesmärk on üksnes peegeldada adekvaatselt ühenduse ja liikmesriikide konventsioonis osalemise „segaiseloomu". Määruse kohaldamisala laiendamine toodetele, mis on keelustatud või mille kasutamine on rangelt piiratud vaid mõnes liikmesriigis, on kostjate arvates täiendav tõend nende poolt inimeste tervise ja keskkonna kaitsmisele omistatud olulisuse kasuks, kuna võrreldes komisjoni ettepanekuga kaasati need täiendavad tooted vaidlustatud määruse potentsiaalsesse kohaldamisalasse. Sellega seoses viitavad nõukogu ja parlament konventsiooni artikli 15 lõikele 4, millega lubatakse konventsiooniosalistel teatud tingimustel võtta „inimeste tervise ja keskkonna kaitseks" rangemaid meetmeid kui konventsioonis sätestatud, samuti vaidlustatud määruse preambuli neljandale ja seitsmeteistkümnendale põhjendusele, kus on osutatud vastavalt vajadusele minna „teatud küsimustes konventsiooni sätetest kaugemale" ja tagada igal juhul „kemikaalide aruka[s] kasutami[ne]".

36 Nimetatud määruse sisu küsimuses jagavad kostjad ja menetlusse astujad sisuliselt komisjoni poolt esitatud hinnangut määruse artiklites 6–16 ette nähtud mehhanismide keskse iseloomu kohta, kuid nad on seisukohal, et need mehhanismid näitavad pigem ühenduse seadusandja tahet kaitsta inimeste tervist ja keskkonda ohtlike kemikaalide kontrollimatu käitlemise kahjuliku mõju eest kui soovi reguleerida või toetada nende tõhusalt toimivat kaubandust. Sellega seoses viitavad nimetatud pooled eelkõige vaidlustatud määruse artikli 1 lõikele 2, milles viidatakse

sõnaselgelt inimesele või keskkonnale ohtlike ainete klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist käsitletavatele asjakohastele ühenduse õigusnormidele, samuti sama määruse artikli 10 lõikele 6 ja artikli 12 lõikele 6, milles mõlemas antakse komisjonile võimalus tihedas koostöös liikmesriikidega hinnata vajadust kavandada ühenduse tasandil võetavaid meetmeid, et vältida vastuvõetamatuid ohte ühenduses inimeste tervisele ja keskkonnale.

37 Soome valitsus leiab, et vaidlustatud määruse artiklite 17–21 puhul on aluseks olnud samad tervishoiu- ja keskkonnakaitselised kaalutlused, kuna neis on sätestatud konkreetsed nõuded nii konventsiooni ja määrusega ette nähtud kohustuste järgimise ja täitmise osas kui ka tõhusate sanktsioonide kehtestamiseks nende sätete rikkumise juhtudeks.

38 Mis puudutab komisjoni argumenti, mille kohaselt peavad ohtlike kemikaalidega seonduvad tehingud olema reguleeritud ilmtingimata ühise kaubanduspoliitika raames, et takistada ühendusesisese kaubavahetuse võimaliku kahjustamise juhtumite teket, siis kostjad rõhutavad, et seni pole avastatud ühtki olulisemat kahjustust, olgugi et kõnealused eeskirjad on vastu võetud keskkonnakaitset käsitlevatel alustel, ning pealegi, kuna nimetatud eeskirjad on ühenduse tasandil vastu võetud ohtlike toodete kaubavahetuse reguleerimiseks, siis on need eeskirjad igal juhul liikmesriikidele ja ettevõtjatele kohustuslikud, sõltumata nende vastuvõtmise õiguslikult alusest. Seega võivad liikmesriigid võtta üksnes selliseid siseriiklikke meetmeid, mis on nende ühenduse eeskirjade ja asjakohaste ühenduse õigusaktidega kooskõlas, nagu nähtub selgelt vaidlustatud määruse artikli 10 lõikest 7.

39 Nagu ka komisjoni poolt otsuse 2003/106, millega konventsioon Euroopa Ühenduse nimel heaks kiidetakse (vt selle kohta sama kuupäeva otsus kohtuasjas C-94/03: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2006, lk I-1), tühistamiseks esitatud hagi raames esitatud kirjalikes märkustes, viitavad nõukogu ja parlament paljudele ühenduse õigusaktidele, mis sisaldavad kaubandusliku iseloomuga sätteid, kuid mis on nende domineerivat keskkonnakaitselist eesmärki arvestades võetud vastu EÜ artikli 175 lõike 1, EÜ asutamislepingu artikli 130 S (muudetuna EÜ artikkel 175) või EMÜ asutamislepingu artikli 130 S (muudetuna EÜ asutamislepingu artikkel 130 S) alusel. Sedasi on toimitud järgmiste määruste puhul: nõukogu 1. veebruari 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 259/93 jäätmesaadetiste järelevalve ja kontrolli kohta Euroopa Ühenduses, ühendusse sisseveo ning ühendusest väljaveo korral (EÜT L 30, lk 1; ELT eriväljaanne 15/02, lk 176) ja nõukogu 9. detsembri 1996. aasta määrus (EÜ) nr 338/97 looduslike looma- ja taimeliikide kaitse kohta nendega kauplemise reguleerimise teel (EÜT 1997, L 61, lk 1; ELT eriväljaanne 15/03, lk 136), samuti määrus nr 2455/92, mille vaidlustatud määrus otseselt kehtetuks tunnistab ja asendab. Selline määruse nr 2455/92 ja vaidlustatud määruse vaheline järjepidevus kujutab endast täiendavat tõendit selle kohta, et viimati nimetatud määrus peab põhinema EÜ artikli 175 lõikel 1.

Euroopa Kohtu hinnang

40 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja ja kostjad ei vaidle vastu asjaolule, et vaidlustatud määrus sisaldab nii kaubandusliku kui keskkonnakaitselise iseloomuga elemente. Sellegipoolest lähevad nende arvamused lahku nimetatud määruse raskuskeskme küsimuses. Kui komisjon väidab, et kuigi vaidlustatud määrus toob kaasa soodsaid tagajärgi inimeste tervisele ja keskkonnale, on selle peamine eesmärk reguleerida ohtlike kemikaalide kaubavahetust, siis parlament ja nõukogu ning menetlusse astujad on seisukohal, et viimati nimetatu on üksnes teisejärgulise tähtsusega, kuna vaidlustatud määruse esmane eesmärk on näha ette inimeste tervise ja keskkonna paremaks kaitsmiseks vajalikud eeskirjad ja kord.

41 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab ühenduse õigusakti õigusliku aluse valik põhinema kohtulikult kontrollitavatel objektiivsetel teguritel, mille hulka kuuluvad eelkõige õigusakti eesmärk ja sisu (vt eespool viidatud 26. märtsi 1987. aasta otsus kohtuasjas komisjon *vs.* nõukogu, EKL 1987, lk 1493, punkt 11; 11. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-300/89: komisjon *vs.* nõukogu, nn titaandioksiidi otsus, EKL 1991, lk I-2867, punkt 10; 3. detsembri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-268/94: Portugal *vs.* nõukogu, EKL 1996, lk I-6177, punkt 22, ja 13. septembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-176/03: komisjon *vs.* nõukogu (EKL 2005, lk I-7879, punkt 45).

42 Kui ühenduse õigusakti kontrollimise käigus selgub, et see taotleb kahte eesmärki või et sellega reguleeritakse kahte valdkonda ning üks neist on määratletav peamise või ülekaalukana, samas kui teine on kõrvalise tähtsusega, peab õigusaktil olema üksainus õiguslik alus, st peamise või ülekaaluka eesmärgi või valdkonna tõttu nõutav õiguslik alus (vt 30. jaanuari 2001. aasta otsus kohtuasjas C-36/98: Hispaania *vs.* nõukogu, EKL 2001, lk I-779, punkt 59; 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-211/01: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2003, lk I-8913, punkt 39, ja 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-338/01: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2004, lk I-4829, punkt 55).

43 Seevastu erandina peab õigusakt juhul, kui sellel on mitu lahutamatult seotud eesmärki või valdkonda, ilma et mõni neist oleks teisega võrreldes teisejärguline või kaudne, põhinema vastavatel erinevatel õiguslikel alustel (vt selle kohta eelkõige 19. septembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-336/00: Huber, EKL 2002, lk I-7699, punkt 31; eespool viidatud 12. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-281/01: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk I-12049, punkt 35, ja eespool viidatud 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas komisjon *vs.* nõukogu, punkt 40).

44 Käesolevas asjas on tegemist just sellise juhtumiga. Vaidlustatud määrusel on nii selle eesmärke kui sisu silmas pidades nii kaubanduslikke kui keskkonnakaitselisi aspekte, mis on omavahel niivõrd tihedalt seotud, et selle vastuvõtmisel tuleb kasutada õigusliku alusena EÜ artiklit 133 ja EÜ artikli 175 lõiget 1 koostoimes.

45 Tuleb meenutada, et esiteks nagu ka juba vaidlustatud määruse põhjendustest ja artikli 1 lõike 1 punktist a tuleneb, on määruse peamine eesmärk konventsiooni rakendamine. Seega, nagu Euroopa Kohus on eespool viidatud sama kuupäeva otsuse komisjon *vs.* nõukogu punktis 51 märkinud, on konventsioonil kaks reguleerimisvaldkonda, st kaubavahetuse ning inimeste tervise ja keskkonna kaitse reguleerimine, mis on niivõrd tihedalt seotud, et otsus, millega konventsioon ühenduse nimel heaks kiidetakse, peab põhinema EÜ artiklil 133 ja EÜ artikli 175 lõikel 1.

46 Samas pole asjaolu, et rahvusvahelise lepingu heakskiitmise õigusliku alusena on kasutatud ühte või mitut asutamislepingu sätet, piisav selleks, et väita, et samu sätteid tuleb kasutada ka nende aktide vastuvõtmiseks, mille eesmärk on kõnealuse lepingu rakendamine ühenduse tasandil.

47 Käesoleval juhul peab ühenduse nimel konventsiooni heakskiitmise otsuse ja seda konventsiooni ühenduse tasandil rakendava vaidlustatud määruse õiguslik alus olema sama, arvestades nende kahe akti sätete ilmset sarnasust ja seda, et nende eesmärk on reguleerida nii ohtlike kemikaalide kaubavahetust kui ka tagada nende toodete arukas käitlemine ja/või kaitsta inimeste tervist ja keskkonda nimetatud toodete kaubavahetuse kahjulike mõjude eest.

48 Sellised on vaidlustatud määruse artikli 1 lõiked 1 ja 2, milles on nii määrusega taotletavad eesmärgid kui ka selle kohaldamisala sätestatud konventsiooni artiklites 1 ja 3 kasutatud sõnastusega väga sarnases sõnastuses, ning konventsiooni artiklis 2

ära toodud mõistete määratlused vastavad üldjoontes vaidlustatud määruse artiklis 3 esitatutele.

49 Sellise juhtumiga on tegemist ka määruse artiklite 6–13 puhul, mis sisaldavad ohtlike kemikaalide kaubavahetuse suhtes kohaldatavaid eeskirju ja protseduure, ning seda sõnastuses, mis sarnaneb paljuski konventsioonis ette nähtud eeskirjade ja protseduuridega. Vaidlustatud määruse artiklites 7 ja 8 on viidatud selgelt konventsiooni artiklile 12, mis käsitleb eksporditeatisi, samas kui määruse artiklites 12 ja 13, milles on käsitletud kemikaalide impordi ja ekspordiga seotud kohustusi, kajastavad otseselt konventsiooni artikleid 10 ja 11, milles on ette nähtud samas kohustused.

50 Teiseks tuleb märkida, et lisaks sarnasustele konventsiooniga, mida sellega ühenduse tasandil rakendatakse, on vaidlustatud määruse kohaldamisala konventsiooni kohaldamisalast laiem, kuna, nagu määruse neljandast põhjendusest selgelt nähtub, ühenduse seadusandja on toonud esile oma tahte „minna teatud küsimustes konventsiooni sätetest kaugemale". Sellest tulenevalt on määrusesse üle võetud sätted piisavaks õigustuseks sellele, et lisaks EÜ artikli 175 lõikele 1 tuleb tugineda ka EÜ artiklile 133.

51 Seda kinnitavad näiteks vaidlustatud määruse artikli 14 lõige 2 ja artikli 16 lõige 1. Nende artiklitega on reguleeritud otseselt kemikaalide kaubavahetust, kuna neis on ette nähtud esiteks määruse V lisas loetletud kemikaalide ja tooteartiklite ekspordi täielik keeld ning teiseks — koostoimes sama määruse artikli 1 lõikega 2 ja artikli 2 lõike 1 punktiga c — ohtlike ainete ja valmististe klassifitseerimist, pakendamist ja märgistamist käsitlevatest ühenduse asjakohastest õigusaktidest kinnipidamine, välja arvatud juhtudel, kui kõnealused sätted läheksid vastuollu osaliste või muude riikide erinõuetega.

52 Kostjad on seisukohal, et EÜ artikli 133 kasutamine ei ole vajalik, kuna esiteks ei ole varasemate aastate kestel ühendusesiseses kaubanduses täheldatud suuremaid kahjustusi ja teiseks on liikmesriigid oma pädevuse teostamisel igal juhul kohustatud järgima asjakohaseid ühenduse õigusakte, nagu nähtub ka vaidlustatud määruse artikli 10 lõikest 7.

53 Selles osas tuleb märkida, et isegi kui on õige, et kõnealuste toodete ühendusesiseses kaubavahetuses ei ole täheldatud kahjustusi, ei ole see asjaolu selline, mis seaks kahtluse alla EÜ artikli 133 kasutamise. See, kas viidatud artikli kasutamine ühenduse õigusakti õigusliku alusena on põhjendatud, sõltub sellest õigusaktist ning sellest, kas akti iseloomustavad asjaolud vastavad osutatud õigusliku aluse kasutamise objektiivsetele kriteeriumidele. Nagu eespool märgitud, vastab vaidlustatud määrus just neile tingimustele.

54 Mis puutub argumenti, et liikmesriigid peavad oma pädevuse teostamisel igal juhul järgima asjakohaseid ühenduse õigusakte, siis tuleb märkida, et selline argument, millele ei saa iseenesest vastu vaielda, ei ole sellegipoolest ühenduse õigusakti sobiva õigusliku aluse valiku küsimuses asjakohane.

55 Kostjate poolt osutatud asjaolu, mille kohaselt enne vaidlustatud määruse vastuvõtmist võetud muud ühenduse õigusaktid, nagu määrused nr 259/93 ja nr 338/97 või nr 2455/92, põhinevad keskkonnapoliitikaga seonduval õiguslikul alusel, ei ole käesolevas kohtuasjas asjakohane. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb õigusakti õigusliku aluse valikul arvestada akti eesmärki ja sisu, mitte muude,

teatavate sarnasustega ühenduse õigusaktide vastuvõtmisel kasutatud õiguslikku alust (vt eelkõige 28. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-187/93: parlament *vs.* nõukogu, EKL 1994, lk I-2857, punkt 28, mis puudutab määruse nr 259/93 õigusliku aluse valikut).

56 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb järeldada, et vaidlustatud määrusel on nii sellega taotletavaid eesmärke kui ka sisu silmas pidades kaks lahutamatult seotud reguleerimisvaldkonda, millest üks kuulub ühise kaubanduspoliitika ning teine inimeste tervise ja keskkonna kaitse valdkonda, ilma et üht neist saaks teisega võrreldes pidada teisejärguliseks või kaudseks. Seega peab määrus vastavalt käesoleva otsuse punktis 43 viidatud kohtupraktikale põhinema kahel vastaval õiguslikul alusel, st käesoleval juhul EÜ artiklil 133 ja EÜ artikli 175 lõikel 1.

57 Nagu Euroopa Kohus on juba varem eespool viidatud titaandioksiidi otsuse punktides 17–21 märkinud, on kahekordse õigusliku aluse kasutamine välistatud juhul, kui ühe ja teise õigusliku aluse jaoks ette nähtud menetlused on ühildamatud ja/või juhul, kui õiguslike aluste kumuleerumine võib kahjustada parlamendi õigusi (vt selle kohta ka 25. veebruari 1999. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-164/97 ja C-165/97: parlament *vs.* nõukogu, EKL 1999, lk I-1139, punkt 14, ja eespool viidatud 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas komisjon *vs.* nõukogu, punkt 57). Käesoleval juhul ei tulene ükski neist järeldustest EÜ artikli 133 ja EÜ artikli 175 lõike 1 kooskasutamisest.

58 Esiteks ei ole täiendavalt EÜ artiklile 133 tuginemisel käesoleval juhul mingisugust mõju nõukogus kohaldatavatele hääletusreeglitele, kuivõrd EÜ artikli 133 lõige 4 näeb samamoodi nagu EÜ artikli 175 lõige 1 selle artikliga antud pädevuse teostamisel ette nõukogu kvalifitseeritud häälteenamuse.

59 Teiseks ei kahjusta tuginemine korraga EÜ artiklile 133 ja EÜ artikli 175 lõikele 1 parlamendi õigusi rohkem, sest kuigi esimene neist ei näe formaalselt ette parlamendi osalemist sellise õigusakti nagu käesoleval juhul käsitletu vastuvõtmisel, viitab teine seevastu otseselt EÜ artiklis 251 ette nähtud menetlusele. Seega ei riku vastupidi eespool viidatud titaandioksiidi kohtuasja aluseks olnud olukorrale õiguslike aluste kumuleerumine käesolevas asjas parlamendi õigusi, kuna EÜ artikli 175 lõike 1 kasutamine võimaldab parlamendil võtta akt vastu kaasotsustusmenetluses.

60 Seega tuleb kõike eeltoodut arvestades vaidlustatud määrus tühistada, kuna see põhineb vaid EÜ artikli 175 lõikel 1.

Tühistamise tagajärgede piiramine

61 Komisjon taotles oma nõuetes Euroopa Kohtult, et juhul, kui hagi rahuldatakse, kohaldataks vaidlustatud määrust kuni uue määruse vastuvõtmiseni.

62 Sellega seoses tuleb meenutada, et vastavalt EÜ artikli 231 teisele lõigule võib Euroopa Kohus juhul, kui ta seda vajalikuks peab, märkida, milliseid tühiseks tunnistatud määruse tagajärgi loetakse kehtivaks.

63 Käesoleva kohtuasja puhul tuleb märkida, et vaidlustatud määruse artikli 26 kohaselt jõustus määrus järgmisel päeval pärast selle avaldamist Euroopa Liidu Teatajas, st 6. märtsil 2003.

64 Seega reguleerib ohtlike kemikaalide eksporti ja importi alates 7. märtsist 2003 kõnealune määrus ning komisjon on pidanud selle rakendamiseks võtma vastu terve rea otsuseid teatud kemikaalide ja keemiliste ainete ühendusse importimise kohta.

65 Arvestades eeltoodud asjaolusid ning soovides vältida õiguslikku ebakindlust kõnealuste toodete kaubavahetuse suhtes kohaldatava korra küsimuses pärast vaidlustatud määruse tühistamist, kohaldatakse nimetatud määrust jätkuvalt kuni uue, õigetel õiguslikel alustel põhineva määruse vastuvõtmiseni, mis peab toimuma mõistliku aja jooksul.

Kohtukulud

66 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 69 lõike 3 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks, või kui tegemist on eriliste põhjustega. Kuna käesoleval juhul jäeti nii osa komisjoni, osa nõukogu kui ka osa parlamendi nõudeid rahuldamata, tuleb kohtukulud jätta nende endi kanda. Menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid kannavad kodukorra artikli 69 lõike 4 alusel ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. jaanuari 2003. aasta määrus (EÜ) nr 304/2003 ohtlike kemikaalide ekspordi ja impordi kohta.**

2. **Määrust kohaldatakse jätkuvalt kuni uue, õigetel õiguslikel alustel põhineva määruse vastuvõtmiseni, mis peab toimuma mõistliku aja jooksul.**

3. **Jätta Euroopa Ühenduste Komisjoni, Euroopa Parlamendi ja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud nende endi kanda.**

4. **Jätta Prantsuse Vabariigi, Soome Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad